

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. R. S.**,, zastoupeného JUDr. Marií Petráčkovou, advokátkou se sídlem Ulice Čoupkových 36, 624 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2014, č.j. JMK 40526/2014, sp.zn. S-JMK 40526/2014/OD/Ša,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, č.j. JMK 40526/2014, sp.zn. S-JMK 40526/2014/OD/Ša, vydané dne 14.4.2014, kdy žalovaný rozhodl tak, že odvolání obviněného proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 13.2.2014, č.j. ODSČ-13345/13-20 se zamítá a rozhodnutí tohoto orgánu potvrzuje.

Žalovaný napadeným rozhodnutím tedy potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 13.2.2014, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, neboť porušil povinnost řidiče stanovenou v § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., když řídil osobní auto v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem a byla mu uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu

6 měsíců a uložena náhrada nákladů řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč, jako správné a zákonné.

Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tak, že rozhodnutí MMB jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně má zákonné náležitosti a je zcela v souladu s právními předpisy. Podle názoru žalovaného MMB shromáždil dostatečné podklady, na základě kterých zjistil skutkový stav, o němž nejsou žádné pochybnosti. Ze shromážděných podkladů bylo v řízení bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobce se přestupku dopustil a tyto zjištění mají ve shromážděných podkladech oporu. Žalovaný dále odůvodnil, že neshledal pochybení MMB, které by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí, když MMB respektoval práva obviněného, která mu jako účastníku řízení o přestupku přísluší.

S takovým rozhodnutím žalovaného žalobce nesouhlasí. Tím, že žalobce byl uznán vinným předmětným přestupkem v řízení, které neproběhlo v souladu s procesními předpisy, bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, přičemž tento zásah považuje žalobce za nezákonný, a to z těchto důvodů.

1) V řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí, nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tj. dodržena zásada materiální pravdy uvedená v § 3 správního řádu. Žalobce nesouhlasí se zjištěním žalovaného, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce řídil motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem.

Skutečnost požití alkoholického nápoje žalobcem má žalovaný za prokázanou analýzou krevního vzorku žalobce a doznáním žalobce. Doznání žalobce, že požil alkoholický nápoj, vyplývá podle žalovaného z materiálů poskytnutých Policií ČR. Pokud žalobce v odvolání požití alkoholického nápoje popírá, jde o účelové tvrzení žalobce. Žalovaný odůvodňuje, že podstatou předmětného přestupku je řízení vozidla pod vlivem alkoholu, což bylo prokázáno lékařským vyšetřením krve. Pokud v řízení nebyl proveden žalobcem navržený důkaz znaleckým posudkem, žalovaný s tím souhlasí a ztotožňuje se s odůvodněním orgánu I. stupně o neprovedení důkazu. Pokud žalobce zpochybňuje protokol o lékařském vyšetření, respektuje žalovaný zásadu správnosti správních aktů, ale až do okamžiku vyslovení neplatnosti aktu je k němu přistupováno jako ke správnému a nezpochybněnému.

K tomu žalobce uvádí, že závěr správního orgánu, že požil alkoholický nápoj před jízdou, resp. v takové době, kdy mohl být ještě pod jeho vlivem, popírá od počátku. Již při silniční kontrole a znovu pak v řízení před orgánem I. stupně uvedl, že před jízdou nepil, resp. nepil v takové době před ní, aby byl při řízení ještě pod vlivem alkoholu (uvedl poslední konzumaci 0,5 l 11° piva mezi 21. a 22. hod. předešlého dne). Při silniční kontrole uvedl užití léku Bromhexin. Namítal, že údaje o době požití piva uvedené v úředním záznamu Policie ČR o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholu neodpovídaly tomu, co při silniční kontrole sdělil. Ve správním řízení pak doplnil tvrzení a důkaz lékařskou zprávou ze dne 6.1.2014 o pravidelném užívání léku Cipraxex. K prokázání výše uvedených skutečností žalobce navrhl výslech svědka, výslech dalších svědků – spolucestujících v autě, své vyjádření v Potvrzení o zadržení řidičského průkazu, výslech policistů přítomných při silniční kontrole, potvrzení ošetřující lékařky o užívání léku Cipraxex. Správní orgán ani jeden z navržených

důkazů neprovedl. Žalovaný učinil svůj mylný závěr o doznání žalobce podle údajů obsažených v materiálech poskytnutých Policií ČR. Materiály poskytnuté Policií ČR založené ve správním spisu jsou: Úřední záznam o kontrole řidič podezřelého z požití alkoholických nápojů ze dne 29.9.2013, Úřední záznam OO Policie ČR Brno - Žabovřesky z téhož dne a oznámení přestupku Policie ČR OO Brno - Žabovřesky ze dne 9.10.2013. Pokud učinil žalovaný svůj závěr o doznání žalobce pouze z úředních záznamů a z oznámení přestupku, toto zjištění nemůže obstát, neboť tyto podklady nemohou sloužit k prokázání doznání žalobce (nesvědčí jim presumpce správnosti), jestliže jejich obsah žalobce popřel.

Žalovaný dále uvedl, že pokud žalobce přisuzuje pozitivní záchyt na alkohol jím užívaným lékům, byla právě s ohledem na značné rozdíly v hodnotách naměřených dechovým analyzátozem provedena krevní zkouška, přičemž o naměřené hodnotě při krevní zkoušce nemá žalovaný žádné pochybnosti, neboť u ní vychází ze zásady správnosti správních aktů. Žalovaný se také ztotožnil se závěrem MMB, že dechovou zkoušku netřeba brát za důkaz (resp. hodnoty při ní naměřené), jestliže je k dispozici krevní zkouška.

K tomu žalobce uvádí, že pozitivní záchyt na alkohol přisuzoval užívaným lékům nejen s ohledem na skutečnost, že před jízdou, resp. v dostatečné době před ní nepil, užíval pravidelně Cipralex a Bromhexin, ale také s ohledem na kolísavost a rozptýl hodnot naměřených při obou zkouškách. Hodnoty naměřené při obou zkouškách (dechové i krevní) vzhledem k časovému odstupu jednotlivých zkoušek neodpovídaly tzv. eliminační fázi odbourávání alkoholu, tudíž hladina alkoholu vyplněná laboratorii jako výsledek vyšetření v protokolu zřejmě nemusela souviset s požitím alkoholického nápoje. Tímto se však ani jeden ze správních orgánů nezabýval, ačkoliv jde o skutečnost, která ve věci představuje důvodnou pochybnost o dosud zjištěném skutkovém stavu. S ohledem na tuto skutečnost se měl správní orgán zabývat oběma zkouškami. Jak správností a výsledky dechové zkoušky, tak doplněním protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem a výsledky obou zkoušek plynové chromatografie a výsledky enzymatické zkoušky. Jejich výsledky měl porovnat a případně zajistit odborné posouzení těchto výsledků. Správní orgán však postupoval tak, že se dechovou zkouškou vůbec nezabýval (včetně námitky žalobce, že pořadová čísla zkoušek na tiskových výstupech z analyzátoru dechu na sebe nenavazují, listiny o homologizaci dechového přístroje správní orgán nedoplnil). Žalovaný ke zpochybnění protokolů o lékařském vyšetření žalobcem uvedl, že respektuje zásadu správnosti správních aktů, což znamená, že do okamžiku vyslovení neplatnosti aktu je k němu přistupováno jako ke správnému a nezpochybněnému. S takovým závěrem žalovaného žalobce nesouhlasí. Jednak Protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem není správním aktem s vlastnostmi, které mu žalovaný přisuzuje, nýbrž listinným důkazem, který je třeba hodnotit spolu s jinými důkazy a v jejich vzájemné souvislosti. Navíc žalobce výsledek krevní zkoušky zpochybnil.

Žalobce k věci dodal, že pokud by užil alkoholický nápoj, hodnoty naměřeného alkoholu by se za normálních okolností, tj. bez vlivů užívaných léků, snižovaly. V případě jemu naměřených hodnot při obou zkouškách (i s ohledem na dovolenou odchylku měření analyzátoru - 0,24 promile při dechové zkoušce a fyziologickou hladinu alkoholu v krvi - 0,20 g/kg při krevní zkoušce) tomu tak nebylo. Výsledné hodnoty po odečtu byly při dechové zkoušce 0,11 - 0,5 - 0, při krevní zkoušce 0,12 promile. Z výsledků obou zkoušek je patrné, že hladina alkoholu se s časem nesnižovala, naopak se zvýšila. Vzhledem k výše uvedenému nemohl žalovaný konstatovat, že spáchání přestupku žalobcem bylo zjištěno bez důvodných

pochybností, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu dopustil, a že zjištění správního orgánu I. stupně mají oporu ve shromážděných podkladech rozhodnutí. V řízení zjištěný skutkový stav, který byl vzat za základ napadeného rozhodnutí, nemůže obstát jako jednoznačně zjištěný.

2) Žalovaný konstatoval, že MMB respektoval práva žalobce jako obviněného v řízení o přestupku. Podle žalobce však žalovaný, a také správní orgán I. stupně, neprovedl žádný z důkazů, které navrhl a neprovedení několika navržených důkazů neodůvodnil. Také neprovedl důkazy, potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu.) Tím zatížil řízení vadou.

Žalobce učinil v řízení tyto důkazních návrhy: výslech svědka, návrh na vypracování znaleckého posudku na účinek látky escitalopram z léku Cipralex na zvýšení alkoholu v krvi, návrh na předložení ověření homologace přístroje Drager, výslech službu konajících policistů, výslech spolucestujících, kteří s žalobcem strávili večer, důkaz listinou Potvrzení o zadržení řidičského průkazu, důkaz listinou Lékařská zpráva ze dne 6.1.2014, návrh na doplnění protokolu o lékařském vyšetření o předložení výsledků plynové chromatografie a enzymatické zkoušky. Žádný z nich MMB ani žalovaný neprovedl. Správní orgán tak neprovedl navržené důkazy, které mohly vést k náležitému objasnění věci bez důvodných pochybností, zejména důkazy ohledně zjištění doby poslední konzumace alkoholu, důvodu nestandardního průběhu eliminační křivky odbourávání alkoholu v organismu, např. výsledky spolucestujících, důkaz lékařskou zprávou z 6.1.2014, důkaz výstupy z dechového přístroje, výstupů z vyšetření krve plynovou chromatografií a enzymatickou zkouškou.

Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jestliže obviněný tvrdí, že se skutek odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu a nejsou zde objektivně zjiřitelné okolnosti, které by jeho verzi s jistotou vylučovaly, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které obviněný navrhuje. Správní orgán neumožnil žalobci provádění dokazování v jeho prospěch, a to za situace, kdy existovala důvodná pochybnost o jeho zavinění.

Správní orgán neprovedení některých navržených důkazů také neodůvodnil. Správní orgán sice nemá povinnost provést navržené důkazy, pokud je však neprovede, musí neprovedení odůvodnit. To se nestalo u těchto navržených důkazů:

- výslechu službu konajících policistů
- výslechu spolucestujících
- důkazu listinou Potvrzení o zadržení řidičského průkazu
- důkazu listinou lékařská zpráva ze dne 6.1.2014

Výše uvedené návrhy žalobce na dokazování představují tzv. opomenuté důkazy a jejich neodůvodnění v rozhodnutí je vadou řízení.

K tomu žalobce dodává, že MMB odůvodnil pouze neprovedení znaleckého posudku na vliv užití Bromhexinu (nikoliv Cipralexu, který žalobce navrhoval), odmítnutí výslechu svědků k průběhu dechové zkoušky a předložení homologačního listu k přístroji Drager.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, že souhlasí s neprovedením znaleckého posudku ve vztahu k účinku léku Ciprallex (který však správní orgán I. stupně vlastně nezamítl, neboť zamítl provedení znaleckého posudku na účinek léku Bromhexin) a s odůvodněním neprovedení důkazu znaleckým posudkem se ztotožnil.

3) Nesprávný výklad zákonného ustanovení správním orgánem, který měl za následek nesprávný postup správního orgánu.

Žalobce také nesouhlasí s tím, že se žalovaný ztotožnil se závěrem MMB, že obhajoba žalobce, že zjištěná hladina alkoholu nesouvisí s požitím alkoholického nápoje, ale s požitím léků, je nepodstatná. Svůj závěr o nepodstatné obhajobě správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. v současné době zahrnuje případy, kdy řidič je ovlivněn alkoholem ve všech jeho podobách. Z rozhodnutí MMB vyplynulo, že pokud je krevní zkouškou zjištěna přítomnost alkoholu v krvi, je tato skutečnost rozhodnátolik, že jednoznačně dokazuje, že pod vliv alkoholu se musel pachatel přestupku dostat jen a pouze požitím alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje. Pod tímto právním názorem je pak vedeno jak správní řízení v I. stupni, tak řízení odvolací.

S takovým výkladem zákona žalobce nesouhlasí, neboť nemá oporu v zákoně. I když se správní orgán tímto způsobem výkladu zákona snaží zefektivnit výkon státní moci, může tímto výkladem v konkrétním případě dojít k porušení zásady legality. Podle názoru žalobce k porušení zásady legality v jeho věci došlo. Při tomto výkladu zákona se pak správní orgán nezabýval žádnými dalšími skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo (požití léků Bromhexin a Ciprallex, pochybnosti ohledně doby požití piva před jízdou, k nestandardnímu vstřebávání alkoholu v krvi žalobce vzhledem k provedeným zkouškám), ale za jediný důkaz vzal výsledek krevní zkoušky.

Pro posouzení viny ze spáchání předmětného přestupku musí být vyloučeno, že zjištění konkrétní hladiny alkoholu v těle obviněného je důsledkem jiné okolnosti než požitím alkoholického nápoje. Toto vyloučení jiné okolnosti se však neděje automaticky tím, že v řízení je zjištěno, že hladina alkoholu v krvi je vyšší než 0,20 g/kg. Správní orgán ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. automaticky není zproštěn provádět další zjištění, pokud existuje důvodná pochybnost, že hladina alkoholu v krvi mohla být zvýšena i jiným vlivem.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce konstatuje, že správní řízení, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí, neodpovídala zákonným kritériím a existuje zde pochybnost, zda by při řádném průběhu správního řízení nemohlo být prokázáno, že žalobce před jízdou nepil alkoholický nápoj, zjištěná hladina alkoholu v krvi byla způsobena užitím léků, popř. došlo k pochybení při zjišťování hladiny alkoholu u žalobce. Pokud by výše uvedené bylo v řízení prokázáno, neexistovalo by zavinění žalobce, nutné pro jeho odpovědnost za spáchání přestupku.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2014 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení a dále, že soud zaváže žalovaného žalobci zaplatit vzniklé mu náklady řízení v souvislosti se soudním řízením.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nárok uplatněný v celém rozsahu neuznává, žaloba dle něho důvodná není.

K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl.

K bodu ad) 1

Žalobce polemizuje ohledně tvrzeného doznání žalovaným, kdy uvádí, že od počátku popíral požití alkoholu před jízdou, žalovaný uvádí, že tvrzené doznání žalobce není stěžejním podkladem rozhodnutí, a proto ani nedostalo tolik prostoru v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popisuje podklady, na základě kterých dospěl k závěru ohledně spáchání přestupku. Skutečnost, že se obviněný dozná k jednání, které je následně kvalifikováno jako správní delikt, sama o sobě nevede ke zjištění skutkového stavu způsobem, o němž nepanují pochybnosti, jak již judikoval Nejvyšší správní soud: „*Ze spisu je zřejmé, že žalobcův popis situace se v průběhu času měnil; to však ještě neznamená, že lze odmítnout všechna jeho tvrzení jako nevěrohodná a rezignovat na řádné zjištění stavu věci. To, že žalobce nejprve připustil svou vinu a v odvolání ji začal popírat, sice snižuje jeho důvěryhodnost, ovšem v situaci, kdy rozhodné skutečnosti nejsou dostatečně důkazně podloženy, nemůže samotná tato okolnost vést k subsumpci žalobcova jednání pod příslušné skutkové podstaty ... Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. Podle druhé věty citovaného ustanovení nesmí být obviněný donucován k výpovědi ani k doznání; tím se ale nechce říci, že by obviněný měl jen dvě možnosti - totiž buď od počátku vypovídat a navrhopvat důkazy ve prospěch svých tvrzení, nebo až do skončení řízení mlčet a ke své věci se nijak nevyjádřit. Naopak je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat, poté (například v odvolání), ale svůj čin popřít a navrhopvat důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád - komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k§ 50 odst. 2 na str. 334): z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení a správní orgán se musí s touto aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhopvání nových důkazů) vypořádat. Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost; to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení. S ohledem na nutnost poměřovat práva obviněného z přestupku s právy obviněného z trestného činu lze konečně poukázat i na § 249 odst. 3 trestního řádu, který zajišťuje nepravomocně odsouzenému možnost uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a důkazy“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115, dostupný na www.nssoud.cz).*

Žalovaný vědom si nedostatečnosti pouhého tvrzení doznání jednání obviněným (žalobcem), navíc uvedeným v dokumentu povahy úředního záznamu (jednostranný akt státní správy), ke zjištění skutkového stavu způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepoužil tohoto argumentu jako stěžejního k dovození závěru o spáchání přestupku žalobcem, ale tohoto použil pouze jako podkladu podpůrného, který zmínil jen okrajově.

Naopak jako stěžejní podklad rozhodnutí lze označit analýzu krevního vzorku žalobce. Z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem vyplývá, že při vyšetření krevního vzorku, který byl opatřen ve velice krátké době od zastavení vozidla řízeného žalobcem Policií ČR, metodou 2x plynové chromatografie a 1x metodou enzymatickou vyšel výsledek 0,32 g/kg. Vyšetření vzorku bylo provedeno Ústavem soudního lékařství Fakultní nemocnice u sv. Anny. Žalobce v žalobě hodnotí výsledky orientačního vyšetření provedené dechovým analyzátozem a následně odborným lékařským vyšetřením žilní krve. K tomu uvedl, že hodnoty naměřené při obou zkouškách (dechové a krevní) vzhledem k časovému odstupu jednotlivých zkoušek neodpovídaly tzv. eliminační fázi odbourávání alkoholu, tudíž hladina alkoholu vyplněná laboratoří jako výsledek vyšetření v protokolu zřejmě nemusela souviset s požitím alkoholického nápoje. S tímto tvrzením žalovaný nesouhlasí, jelikož z výsledků orientačních dechových zkoušek nelze vycházet, protože tyto orientační dechové zkoušky vykazovaly mezi sebou rozdíly větší než 10% a nebylo tedy možno určit verifikovanou dechovou zkoušku, tedy takovou, jejíž hodnota by byla ověřena dechovou zkouškou následující. Pro tuto skutečnost byl žalobce vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu. Správní orgán I. stupně a žalovaný proto vycházeli z výsledku odborného lékařského vyšetření (0,32 g/kg), kterému přiřkl maximální možnou míru věrohodnosti a přesnosti. Žalobce v žalobě nesprávně interpretuje hodnotu 0,20 g/kg, která má být z výsledné hodnoty při krevní zkoušce odečtena. Žalobce uvádí, že hodnota 0,20 g/kg je fyziologická hladina alkoholu v krvi, což je dle názoru žalovaného absurdní. Žalobce zřejmě mýlil hodnotu 0,20 g/kg jako hodnotu, která je označována jako nejnížší ověřitelná hladina alkoholu v krvi jinou metodou než metodou plynové chromatografie (specifická metoda), což v případě žalobce neplatí, jelikož výsledek vyšetření měl hodnotu 0,32 g/kg (tedy vyšší než 0,20 g/kg), kdy hladina alkoholu v krvi byla zjištěna přísně specifickou metodou plynové chromatografie (provedena 2 x), s následnou kontrolou metodou založenou na jiném principu, tzv. nespecifickou metodou, v tomto případě enzymatickou metodou (provedena 1x). Postup lékařského vyšetření plně odpovídá bodu 10 písm. c) Metodického pokynu ministerstva zdravotnictví pro postup při laboratorním stanovení alkoholu v krvi, proto lze výsledky takto získané použít jako podklad pro rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že o zjištěném skutkovém stavu není pochybností, kdy tento byl zjištěn na základě nezpochybnitelných a exaktních podkladů.

K bodu 2) žaloby žalovaný uvedl.

Žalobce zde poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně ani žalovaný neprovedl žádný z důkazů, které navrhl žalobce a neprovedení několika navržených důkazů neodůvodnil, a také neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a tím zatížil řízení vadou. Žalovaný uvedl, že dle ust. § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. **Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.** Pokud tedy správní orgán I. stupně

a následně žalovaný měli skutkový stav za zjištěný, což náležitě odůvodnili, nebyli návrhy žalobce vázáni, kdy neprovedení těchto důkazů taktéž odůvodnili.

„Provedení důkazů navržených účastníky řízení pak správní orgán může odmítnout v případě ...), že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné“. (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009, č. j. 1As 44/2009-101, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný je toho názoru, že zjištění skutkového stavu dosahovalo takových kvalit (hladina alkoholu v krvi zjištěna naprosto exaktně), že další dokazování by již bylo nadbytečné, pro irelevantnost argumentů, které měly být dokazováním prokázány.

K bodu 3) žaloby pak žalovaný uvedl.

Žalobce zde argumentuje nesprávným výkladem zákonného ustanovení správním orgánem, který měl za následek nesprávný postup správního orgánu.

Dle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, **kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu** nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpisu se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje, nebo po užití jiné návykové látky, nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, nebo užití jiné návykové látky, **po kterou je ještě pod vlivem alkoholu**, nebo jiné návykové látky.

Citace z důvodové zprávy k zákonu č. 233/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů:

„V současné době zákon řidičům zakazuje požívat alkoholické nápoje, což spojuje s tím, že je zakázáno řídit vozidla pod vlivem alkoholu. Praktická zkušenost však ukazuje, že řidič se pod vliv alkoholu může dostat i jinak, než požitím alkoholického nápoje, který je definován zákonem č. 379/2005 Sb. jako lihovina, víno a pivo, přičemž alkoholickým nápojem se rozumí též nápoj, pokud obsahuje více než 0,5 objemového procenta alkoholu. Jedná se zejména o různé čistící či jiné prostředky obsahující alkohol, které nelze označit jako nápoj. V zájmu vyloučení jakýchkoliv praktických problémů, které s tím souvisí, se proto navrhuje zákaz požívat alkohol rozšířit i na jakékoliv jiné látky než alkoholické nápoje, a to při současném zavedení legislativní zkratky, aby dopad uvedené změny do textu zákona byl co možná nejmenší“.

„Současně se navrhuje zpřesnění zákona v tom směru, aby chybně nepojednával o ovlivnění řidiče alkoholickým nápojem, nýbrž o ovlivnění alkoholem. Řidič je totiž ovlivněn nikoliv alkoholickým nápojem jako takovým, jehož složení může být poměrně pestré, ale konkrétní látkou v něm obsaženou, tj. alkoholem. Tato zpřesňující změna se důsledně promítá též do jiných ustanovení zákona, která dosud v tomto ohledu byla nepřesná“.

„Navrhuje se zpřesnění v tom směru, aby zde zákon chybně nepojednával o ovlivnění řidiče alkoholickým nápojem, nýbrž o ovlivnění alkoholem. Řidič je totiž ovlivněn nikoliv alkoholickým nápojem jako takovým, ale konkrétní látkou v tomto nápoji obsaženou, a to alkoholem“.

Žalovaný je toho názoru že interpretoval zákon přesně v tom duchu, jakým mínil zákonodárce, když dovodil, že žalobce byl pod vlivem alkoholu, a že je naprosto irelevantní, jakým způsobem se alkohol do jeho organismu dostal, ať již požíváním alkoholického nápoje, nebo žalobcem tvrzeným užíváním léků.

Žalovaný je toho názoru, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a napadené rozhodnutí bylo vydáno naprosto v souladu a podle platných právních norem.

Proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou z 21.8.2014, kdy k jednotlivým skutečnostem uvedl následující.

Vzhledem k tomu, že žalobce se nikdy nedoznal, jak tvrdil žalovaný, jediným argumentem, jediným důkazem a jednoznačně a dostatečně zjištěným skutkovým stavem, o němž podle žalovaného nejsou žádné pochybnosti, se stal výsledek krevní zkoušky. Když měl žalovaný k dispozici protokol o lékařském vyšetření řidiče při ovlivnění alkoholem, již se pak jinými skutečnostmi, které vyšly najevo, resp. mohly vyjít najevo, nezabýval, přičemž důkazy navržené žalobcem a označené v žalobě neprovedl a jejich neprovedení neodůvodnil.

Ve vyjádření k bodu 3. žaloby žalovaný upozornil na důvodovou zprávu k zákonu č. 233/2013 Sb., kterým došlo ke změně textu zákona a cituje tam příslušnou část této důvodové zprávy. Podle této důvodové zprávy také vykládá příslušné ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění. Vykládá jej tak, že je zcela irelevantní, jakým způsobem se alkohol do organismu žalobce dostal (např. tvrzeným užíváním léku). Tento názor žalobce nesdílí. Zásadu materiální pravdy v tomto konkrétním případě neslo interpretovat tak, že pokud je výsledek krevní zkoušky pozitivní na přítomnost alkoholu, již není třeba nic dalšího zjišťovat. Právě způsob, jakým se alkohol do organismu dostal, by měl správní orgán zjišťovat, neboť způsob, co řidič požil a proč, má vliv na subjektivní stránku přestupku. Není totiž stejná situace, jestliže řidič porušil nulovou toleranci alkoholu tím, že požil alkoholický nápoj (pivo, víno, či lihovinu), nebo ji porušil tím, že požil léky, jaké a v jakém množství. V citaci důvodové zprávy je psáno, že úprava se navrhuje v zájmu vyloučení jakýchkoliv praktických problémů, které v praxi nastávají v souvislosti s prokázáním požití alkoholického nápoje. Tento zájem však není možné upřednostnit před právem obviněného na řádný zákonný proces. Jestliže obviněný navrhoval důkazy k prokázání toho, že určitou dobu před jízdou

nepil, že požil léky, že testoval na domácím testeru, že hladina odbourání alkoholu neodpovídá standardní eliminační křivce, že vyšetření hladiny alkoholu není správné, měl se žalovaný těmito skutečnostmi zabývat, neboť je to on, který nese důkazní břemeno k prokázání spáchání činu a zavinění.

Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spisy obou správních orgánů, z nichž byly zjištěny pro posouzení věci tyto skutečnosti:

Dne 29.9.2013 PČR, Obvodní oddělení Brno-Žabovřesky vypracovalo úřední záznam, v němž uvedeno, že dne 29.9.2013 v 03:20 hod. hlídka OOP Brno-Žabovřesky na ulici Údolní č. 30 v Brně zastavila a kontrolovala osobní motorové vozidlo Hlídka řidiče vyzvala k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla, kdy tento hlídce předložil potřebné doklady. Hlídkou byl ztotožněn, narozený Uvedený řídil výše uvedené vozidlo po ulici Údolní směrem od křižovatky ulic Marešova – Údolní ke křižovatce ulic Úvoz – Údolní, kde na ulici Údolní u domu č. 30 v Brně byl hlídkou OOP zastaven a kontrolován. Po ústním poučení a zákonné výzvě byla u řidiče provedena dechová zkouška přístrojem Dräger s pozitivním výsledkem. První dechovou zkouškou byla jmenovanému naměřena hodnocena 0,35 promile alkoholu v dechu, druhou dechovou zkouškou mu byla naměřena hodnota 0,29 promile alkoholu v dechu a třetí dechovou zkouškou byla jmenovanému naměřena hodnota 0,22 promile alkoholu v dechu. Jmenovaný byl vizuálně seznámen s hodnotami dechových zkoušek, s těmito souhlasil a záznamy o dechových zkouškách podepsal. K věci po poučení ve smyslu § 61 zákona č. 273/2008 Sb. uvedl, že dne 29.9.2013 od 0.1:00 hod. do 0.1:45 hod. téhož dne vypil 0,5 l 11° piva.

Vzhledem k hodnotám dechových zkoušek byl pan hlídkou OOP po ústním poučení zákonně vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ke zjištění míry ovlivnění alkoholem na PZS, ulice Húskova v Brně, s čímž souhlasil a hlídku dobrovolně následoval na PZS. Pan se po řádném poučení a zákonné výzvě hlídkou OOP na PZS podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ke zjištění míry ovlivnění alkoholem.

Jmenovanému byla hlídkou zakázána další jízda a byl mu zadržen jeho řidičský průkaz.

Ve spise se pak nachází výstupy z tiskárny v přístroji Dräger, které jsou všechny tři (tři dechové zkoušky) podepsány žalobcem, a kde jsou skutečně výsledné hodnoty naměřené 0,35 promile alkoholu v dechu, 0,29 promile alkoholu v dechu a 0,22 promile alkoholu v dechu.

Ve spise se pak nachází Protokol o lékařské vyšetření při ovlivnění alkoholem z Psychiatrické nemocnici Brno, Záchytná stanice, podepsané lékařkou a pod tímto lékařským vyšetřením je vyplněno laboratoří pověřenou vyšetřením hladiny alkoholu v krvi, a to Fakultní nemocnice u sv. Anny, Ústav soudního lékařství, že vzorek krve byl doručen dne 30.9.2013, zásilka byla neporušena, vyšetření bylo provedeno, a to metodou plynové chromatografie 2x + 1x enzymaticky a výsledek je 0,32 g/kg v krvi žalobce.

V Potvrzení o zadržení řidičského průkazu, ve vyjádření držitele zadrženého řidičského průkazu žalobce uvedl, že ve večerních hodinách užil Bromhexin kvůli bronchitidě, těsně před jízdou si provedl test testerem na alkohol, s negativním výsledkem.

Dne 24.10.2013 zahájil Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností řízení o přestupku, kde uvedl, jakého přestupkového jednání se měl žalobce dopustit a předvolal ho k ústnímu jednání o přestupku na den 21.11.2013. Žalobci se nepodařilo řádně doručit, a proto byl předvolán opětovně na den 6.1.2014.

K tomuto jednání se žalobce dostavil, u uvedeného jednání po řádném poučení dle příslušných ustanovení zákona o přestupcích a správního řádu, a poté, kdy žalobci bylo umožněno seznámit se v plném rozsahu se spisovým materiálem, k věci uvedl, že si není vědom spáchání přestupku. Navrhoval důkaz svědecké vyslechnutí osoby, která byla přítomna provádění dechové zkoušky (její jméno včetně adresy uvedl) a dále provést znalecký posudek léku Cipralex s účinnou látkou escitalopram, který pravidelně užívá několik let, na možnost vlivu zvýšení fyziologického alkoholu v krvi. Cipralex je antidepresivum. Dále žádal předložit homologaci konkrétního přístroje, s nímž byla prováděna dechová zkouška. Poté upozornil na náleznost Nejvyššího správního soudu, č.j. 7As 105/2010-97, který v obdobném případě rozhodl ve prospěch žalovaného. Dále uvedl, že nebyla splněna subjektivní stránka přestupku a i na základě provedeného lékařského vyšetření nebyla prokázána jakákoliv míra ovlivnění alkoholem. To stejné je možné dosvědčit od policistů + tří spolujedoucích v autě žalobce. V krátkém časovém úseku před uskutečněním jízdy užil přípravek Bromhexin proti akutní bronchitidě. Provedl si kontrolní měření před jízdou na přístroji SEA Evolve 2012 s negativním výsledkem, což mohou dosvědčit tři spolucestující. Ještě připomněl, že mu nebyl ukázán na displeji výsledek prvního kontrolního měření dechové zkoušky. V případě poslední orientační dechové zkoušky ve výši 0,22 promile by správní řízení nebylo vůbec zahájeno z důvodu toleranční odchylky ČMI, která činí 0,24 promile. Nebylo mu umožněno provést krevní zkoušku okamžitě, ale až následně s velkým časovým odstupem, kdy tyto hodnoty již nemusí být směrodatné. V případě pochybností je možno vyslechnout i další spolujedoucí k dosvědčení nestandardně dlouhé doby k provedení krevní zkoušky. Dále uvedl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a neměl čas nastudovat předložené mu materiály, jež mu budou předloženy až 7.1.

Ve spise se pak nachází lékařská zpráva vydaná a podepsaná, soukromá psychiatrická ambulance, v níž uvedeno, že žalobce je pacientem v psychiatrické ambulanci pro fobickou úzkostnou poruchu s nepříjemnými vegetativními projevy. Užívá Cipralex 1.-0-0, na medikaci je dobře kompenzován. K podkladům pro vydání rozhodnutí se žalobce vyjádřil, 13.1.2014 (doručeno správnímu orgánu 20.1.2014).

13.2.2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že žalobce je vinen, že dne 29.9.2013 v 03:20 hod. řídil osobní auto tov. zn., reg. zn. v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Po pozitivním výsledku dechové zkoušky na alkohol přístrojem Dräger, se obviněný podrobil odbornému vyšetření, kdy rozbořením vzorku krve byla zjištěna hladina 0,32 promile. Svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 631/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších

předpisů, a proto se mu podle ust. § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., v souladu s ust. § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ukládá pokuta v částce 7.000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán mimo jiné uvedl:

Obviněnému z přestupku byla v počátku ústního projednání přestupku poskytnuta dostatečná lhůta k seznámení se se spisovým materiálem. V době, kdy se k celé věci vyjadřoval před správním orgánem, mu byl poskytnut k neustálému nahlížení kompletní spisový materiál.

Dále uvedl, že u obviněného byly provedeny tři dechové zkoušky s pozitivním výsledkem s výslednými hodnotami 0,35 promile, 0,29 promile a 0,22 promile. Orgán policie tedy splnil veškeré podmínky měření, kdy provedl nezávislé dechové zkoušky s vyloučením možnosti požití alkoholu či jiných tekutin a léků ovlivňujících správnost měření.

Metodika měření a interpretace výsledku dechové zkoušky je upravena Ministerstvem dopravy v Metodice k usměrnění některých správních činností obecných úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů v souvislosti s novelizací zákonů č. 361/2000 Sb. a č. 379/2005 Sb., zákonem č. 274/2008 Sb., vydané pod č.j. 285/2009-160-OST. Tento interní akt vychází z Pracovního postupu č. 114-MP-C008-08 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu ze dne 15.12.2008, vydaném Českým metrologickým institutem. Odchylka měření je stanovena výše uvedenými interními akty ve výši 0,24 promile a je tvořena součtem faktorů, jež mohou výsledek měření ovlivnit, tedy maximální dovolenou chybou analyzátoru alkoholu v dechu, která u hodnot do 1 promile činí $\pm 0,04$ promile (u hodnot nad 1 promile 5%) a pesimistickou hodnotou nejistoty zaviněného ovlivnění, která v intervalu hodnot 0,21 promile až 1,50 promile je expertně odhadnutá na cca $\pm 0,20$ promile.

Správní orgán s odkazem na výše uvedenou metodiku měření nemohl vzít za důkaz výsledky všech tří dechových zkoušek, které se ve výsledných hodnotách liší rozdílem větším než požadovaných 10%. I z toho důvodu byl obviněný vyzván policisty k podrobení se odbornému vyšetření, kdy opakovanou metodou plynové chromatografie a enzymaticky byla stanovena hladina alkoholu 0,32 promile. Existence výsledku rozboru krve byla zdokumentována protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem. Výsledky dechových zkoušek s ohledem na provedené odborné vyšetření, nebyly správním orgánem vzaty za důkaz. Obviněným uváděné pochybnosti o měření přístrojem Dräger v podání sepsaném dne 13.1.2014 pokládá správní orgán za naprosto irelevantní, právě pro okolnosti, že dechové zkoušky nebyly správním orgánem akceptovány za důkazní prostředek. Správní orgán v tomto kontextu nepokládal za potřebné provádět výslech svědků k průběhu dechové zkoušky ani doložit homologační list přístroje Dräger. Obhajoba obviněného, že požitý alkohol nesouvisí se zjištěnou hladinou, ale že byla zapříčiněna užitím přípravku proti kašli Bromhexin, pokládá správní orgán za nepodstatné. Novelizací zákona č. 361/2000 Sb., konkrétně ust. § 5 odst. 2 písm. b) v současné době zahrnuje i případy, kdy řidič je ovlivněn nikoliv alkoholickými nápoji, ale obecně alkoholem ve všech jeho podobách.

V případě obviněného je rozhodnou skutečností zjištění přítomnosti alkoholu v krvi. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy mohlo dojít jen tak, že obviněný požil alkoholický nápoj, a to bez ohledu na jakékoliv obviněným uváděné množství, poté řídil vozidlo v natolik krátké době po požití alkoholu, že byl ještě pod jeho vlivem. Znakem skutkové podstaty předmětného přestupku je to, že pod vliv alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se obviněný musel dostat jen a pouze požitím alkoholu. Nejvyšší správní soud v rozsudku 5As 24/2009-65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz vyslovil názor, že *jakákoli naměřená hodnota vyšší než 0 nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem*“.

Podle ust. § 3 zákona o přestupcích odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Podle ust. § 4 přestupkového zákona přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Z hlediska posouzení subjektivní stránky tohoto přestupku lze tuto tedy vyhodnotit jak zavinění z nedbalosti, kdy obviněný nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Tomuto závěru správního orgánu odpovídá i samotné vyjádření obviněného, který použil k orientačnímu zjištění vlastní dechový analyzátor, jehož hodnota nemusí být přesná s ohledem na absenci pravidelné kontroly správnosti měření. Jak vyplývá z podání obviněného, tuto podmínku obviněný neměl splněnou, byť sám v podání prokazuje znalosti o nutnosti certifikace přístroje, s nímž disponuje PCR.

Z provedených důkazů, které správní orgán hodnotil dle ust. § 50 a násl. správního řádu, přičemž pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, při jejich posuzování, jak každého zvláště, tak všech v jejich vzájemné souvislosti, vzal správní orgán za spolehlivě zjištěný stav věci a za prokázané, že se obviněný dopustil přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, které stanoví ... *Řidič nesmí ... řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem*.

Na základě předložených důkazů dospěl správní orgán k závěru, že obviněný z přestupku po požití alkoholického nápoje, v době, kdy byl pod jeho vlivem, řídil motorové vozidlo, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví ... *Fyzická osoba se dopustí*

přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejím vlivem.

Pokud jde o uložené sankce, v rozhodnutí se správní orgán s nimi vypořádal následovně:

Uvedl, že dle ust. § 125c odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., se uloží pokuta od 2.500 Kč do 20.000 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. b). Podle ust. § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., za přestupek podle odst. 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodu 2 až 4, písm. f) bodu 2, 7, a 10 a podle odst. 3 se uloží zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku. Při stanovení výše sankce za spáchaný přestupek bylo přihlédnuto k jeho závažnosti, způsobu spáchání, následkům, míře zavinění, k osobě pachatele. Společenskou nebezpečnost tohoto jednání správní orgán spatřuje v ohrožení bezpečnosti silničního provozu a jeho účastníků a současně v nerespektování pravidel provozu na pozemních komunikacích.

Správní orgán jako polehčující okolnost hodnotil nedbalostní ráz spáchání přestupku, dále, že se doposud podobného jednání nedopustil. Naopak jako přitěžující okolnost správní orgán hodnotí jednání obviněného, který řídil motorové vozidlo, kde společenská nebezpečnost jeho protiprávního jednání je podstatně vyšší, než např. při řízení nemotorového vozidla. Motorovým vozidlem podstatně více ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu. Společenská nebezpečnost jeho protiprávního jednání se s ohledem na dobu spáchání přestupku, kdy je ve městě Brně slabý provoz, snižuje. Správní orgán po zhodnocení všech důkazů a po přihlédnutí ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán jednáním, které je v hrubém rozporu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích, a z jednání jmenovaného je patrný zjevný nedostatek kázně, nutný k účasti na provozu na pozemních komunikacích. Zejména s ohledem na výše popisované polehčující okolnosti uložil správní orgán sankci zákazu činnosti na spodní hranici zákonné sazby. Výši pokuty uložil rovněž při spodní hranici zákonné sazby.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, v němž uváděl tytéž skutečnosti, jako v později podané žalobě, pouze tyto skutečnosti více rozváděl.

Žalovaný, který rozhodoval o odvolání žalobce, se s rozhodnutím I. stupně ztotožnil, dospěl rovněž k závěru, že má zavinění obviněného za prokázané, poukázal na to, že postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Uvedl, že obviněný řídil v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, neboť mu při lékařském vyšetření spojeném s odběrem krve byla analýzou krevního vzorku zjištěna hladina 0,32 promile alkoholu v krvi. Na základě shromážděných podkladů má tedy odvolací orgán za prokázané, že obviněný se dopustil přestupku, o němž je vedeno řízení. Při hladině 0,2 promile – 0,5 promile etanolu v krvi řidiče je pozorována prokazatelně zhoršená schopnost řídit. Je tendence riskovat, nepřiměřená sebedůvěra a zhoršená schopnost rozeznat pohybující se světla, horší odhad vzdálenosti (viz Soud.Lek.48, 2003, č. 1, ss5-7, prim.). Obviněnému byla naměřena hladina 0,32 promile alkoholu v krvi, tedy nelze hovořit o zanedbatelné hladině. Při hodnotě nad 0,20 promile alkoholu v krvi roste riziko nehodovosti při řízení vozidla. Řidič se musí víc soustředit na vlastní řízení a nemůže dostatečným

způsobem reagovat na situaci v silničním provozu. Nebezpečí spočívá mimo jiné v tom, že mírný stupeň podnapilosti se u většiny řidičů nepozná, ani oni sami nemají subjektivní pocit ovlivnění alkoholem.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání, kdy žalobce uvedl následující:

Sdělil, že ví zcela jistě, že toho dne, kdy byl zastaven policií, ani předchozího dne, žádný alkohol nepožil. Užívá však pravidelně lék Cipralex, v tomto směru odkázal na lékařskou zprávu z 6.1.2014. V době, kdy byl zastaven a kontrolován policií, uvedený lék užíval vždy půl ráno, a stejně tak v poledne i večer. V té době nezkoumal, zda uvedený lék může mít nějaké negativní vedlejší účinky, zejména při řízení vozidla. Později si zjistil, že uvedený lék ovlivňuje hladinu serotoninu, takže může snižovat pozornost řidiče. Od lékařky věděl, že na tento lék nemůže požívat alkohol, což také dodržoval. Před jízdou si také aplikoval kapky léku Bromhexin, protože mívá dýchací problémy a měl je i ten večer. Je pravdou, že policie ho stavěla nad ránem, kolik bylo přesně hodin, si s odstupem času již nevzpomíná. Nad ránem řídil motorové vozidlo proto, že jel odvézt své známé, zahraniční studenty, kteří byli v ČR na výměnném pobytu, a jel je odvézt z nějakého večírku, který měli. Tohoto večírku se však žalobce sám nezúčastnil, pouze pro ně přijel a velmi krátkou dobu před jejich odjezdem z večírku s nimi pobyl. Předtím byl jinak celý večer doma, až do odjezdu pro uvedené studenty. Dnes si již nevzpomínám, co tehdy doma dělal. Nikdy netvrdil, a to ani policistům, ani při správním řízení, že požil nějaký alkohol. Pouze přiznal a podepsal při záznamu o zadržení řidičského průkazu, že si aplikoval lék Bromhexin. Pokud se objevil v dechu nebo krvi nějaký alkohol, mohlo to být pouze z důvodu užití léků. Pokud jde o lék Bromhexin, žalobce ví, že ten obsahuje určité množství alkoholu. Policie poté, kdy žalobce zastavila, prováděla dechové zkoušky. Dělal tři pokusy, každý vyšel jinak a ten poslední byl takový, že po odpočtu určité hladiny, jak to vyplývá ze zákona, by vlastně žádný alkohol žalobce neměl. Vzhledem k tomu, že mezi dechovými zkouškami byly v hladině alkoholu značné rozdíly, navrhli policisté, ale chtěl to i samotný žalobce, aby byla provedena krevní zkouška. Dle žalobce je zarážející, že krevní zkouška, přestože byla prováděna až asi 50 minut po poslední dechové zkoušce, zjistila 0,32 g/kg alkoholu v krvi. Žalobce proto chtěl po správním orgánu, protože si nastudoval, jak se provádí krevní zkouška, aby mu celý test krevní zkoušky předložili, což se však nestalo. Uzavřel, že on sám nedokáže říci, zda v důsledku požití léků, se určité promile alkoholu v krvi mohlo objevit. Jednalo se však o minimálně zjištěnou hodnotu. Potvrdil, že před jízdou si sám prováděl zkoušku na alkohol, ovšem velmi jednoduchým přístrojem, který si pořídil sám, a tam mu vyšlo, že žádný alkohol nemá. Tuto zkoušku prováděl proto, že měl řídit v noci a ví, že v noci bývají policejní kontroly častější. Sám ji již zažil několikrát a vždy s negativním výsledkem.

U tohoto jednání zástupce žalovaného uvedl, že doznání žalobce o požití nějakého alkoholu nebylo rozhodně stěžejním důkazem pro rozhodnutí o přestupku žalobce, z něhož byl obviněn. Stěžejním důkazem v daném případě byl Protokol o lékařském vyšetření s odběrem krve žalobce a jeho výsledek. Policisté žalobci navrhovali provedení krevní zkoušky, a to zejména z toho důvodu, že provedené dechové zkoušky mezi sebou vykazovaly značný rozptyl. Proto výsledky dechových zkoušek nelze brát v tomto řízení jako důkaz a tím je jednoznačně výsledek lékařského vyšetření, jehož součástí je provedení krevní zkoušky a její výsledek. Není rozhodující, jakým způsobem se alkohol do krve žalobce dostal, zda to bylo vysloveně požitím alkoholického nápoje nebo jiným způsobem. Pokud žalobce zpochybňuje subjektivní stránku přestupku, v tomto směru odkázal žalovaný na samotné vyjádření žalobce,

a to i u dnešního soudního jednání, kdy uvedl, že si aplikoval lék Bromhexin před jízdou a věděl, že tento lék v sobě obsahuje určité množství alkoholu. V tomto případě se tedy rozhodně jedná o zavinění u žalobce, byť v nedbalostní formě. Znovu zdůraznil, že není důležité, zda se alkohol do krve žalobce dostal výslovně požitím alkoholického nápoje, nebo např. požitím léků a v tomto směru odkázal na důvodovou zprávu k zákonu o silničním provozu. Pokud žalobce uvádí, že požadoval po správním orgánu celý zápis o průběhu prováděné krevní zkoušky, poukázal na to, že toto nemívá správní orgán k dispozici, standardně má správní orgán k dispozici Protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem s výsledkem vyšetření, a to výsledkem krevní zkoušky, což bylo i v případě žalobce. Zásadním při vydání rozhodnutí u správních orgánů tedy byl výsledek krevní zkoušky, a to s ohledem na značný rozptyl při provádění dechových zkoušek. Skutkový stav dle žalovaného byl zjištěn náležitě a úplně.

Žalobce pak uvedl, že trval na výsledku jednoho ze zahraničních studentů, kteří s ním v době kontroly policií jeli ve vozidle. Tento student se mohl vyjádřit k průběhu kontroly žalobce ze strany policie a dosvědčit, že žalobce před jízdou žádný alkohol nepožil. Uvedený student se však dnes již nenachází na území ČR, takže jeho výsledek by dnes byl spojen s jistými obtížemi.

Zhodnocení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn náležitě, tedy tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jak má na mysli ust. § 3 správního řádu. Pokud jde o popis skutku, soud zde uvádí, že bývá zcela běžnou situací v přestupkovém řízení, že něco jiného vyplývá z tvrzení účastníka přestupkového řízení, který má samozřejmě zájem na tom, aby nebyl uznán vinným z přestupku, a rozdílné tvrzení vyplývá z listinných důkazů pořízených policisty, případně jejich výsledkem, kteří dle názoru soudu nemají zájem na tom, jak přestupkové řízení dopadne. Plní si pouze své služební povinnosti a i v tomto případě z ničeho nevyplynulo, že by byli vůči žalobci zaujati, že by snad vyvíjeli např. přílišnou horlivost při řešení případu žalobce, tedy, že by byli na výsledku přestupkového řízení nějak zainteresováni.

Bylo zjištěno, že policisté stavěli žalobce v 0.3:20 hod. v Brně, provedli kontrolu příslušných dokladů, a poté pristoupili k provedení dechové zkoušky. Byly, tak jak to vyplývá z předpisu, provedeny tři dechové zkoušky s příslušným časovým odstupem, jejichž provedení se žalobce nebránil, přičemž mezi jednotlivými dechovými zkouškami byl větší rozptyl, než je možný, tedy jak vyplývá z pracovního postupu ohledně metodiky měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu vydané Český metrologickým institutem. Z těchto důvodů byla z popudu policie i na žádost žalobce provedena krevní zkouška, což vyplývá z Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, založená na str. 3 správního spisu. Výsledek vyšetření byl 0,32 g/kg alkoholu v krvi.

Správní orgány zde tedy musely hodnotit, zda v krvi žalobce se alkohol nacházel či nikoliv, a to při řízení vozidla.

Dospěly k jednoznačnému závěru, že ano, neboť takto to bylo zjištěno z provedené krevní zkoušky, o jejímž výsledku ani soud nemá důvodu pochybovat, a to proto, že krevní zkouška byla provedena celkem 3x, a to 2x metodou plynové chromatografie a 1x enzymaticky, a to v Ústavu soudního lékařství Fakultní nemocnice u sv. Anny, tedy v odborném zařízení.

Soud výsledek této krevní zkoušky v žádném případě nezpochybňuje, neboť je jednoznačně přesvědčen, že zde nebyl žádný důvod, aby se nějak s výsledky vyšetření manipulovalo, což netvrdil ani žalobce.

Žalobce pouze uváděl, že nemohl být ovlivněn alkoholem pro požití alkoholických nápojů, neboť žádný alkoholický nápoj nepožil, mohl by být snad pouze ovlivněn tím, že požil lék Cipralex a před jízdou kapky Bromhexin, u nichž ví, že určité množství alkoholu obsahují, nicméně z měření, které si prováděl sám před jízdou, mu vyplynulo, že žádný alkohol nemá.

Soud zde uvádí, že žalobce byl policií kontrolován v 0.3:20 hod., tedy nad ránem, kdy uvádí, že odvážel své známé, studenty, cizince, z nějakého jejich večírku, kterého se on nezúčastnil. Nedovedl si však vzpomenout, co do této doby v noci činil, pouze uvedl, že se studenty setrval na večírku pouze krátkou dobu, nic nepil a vezl je domů. To, že žalobce tvrdí, že žádný alkohol nepožil, nemusí být pravdivé a soud ani neví, co mu měl jeden ze zahraničních studentů, kterého měl vézt domů, dosvědčit, když žalobce sám uvedl, že pro studenty jel až nad ránem, aby je odvezl z večírku, nicméně noc s nimi netrávil.

Žádný ze studentů tedy nemohl vědět, zda večer nebo v noci žalobce nějaký alkohol konzumoval či nikoliv, a pokud žalobce tvrdí, že nic nepil, jak soud uvádí, toto nemusí být pravdivé, neboť žalobce má evidentně zájem, aby nebyl uznán vinný z přestupkového jednání zvláště pro uloženou sankci zákazu řízení motorových vozidel.

Nicméně samotný žalobce uvádí, že před jízdou si aplikoval kapky Bromhexin a právě z tohoto důvodu si jednoduchým přístrojem, který si koupil, měřil hladinu alkoholu. Připustil pouze možnost, že by mohl být snad ovlivněn malým množstvím alkoholu, když určité malé množství alkoholu se nachází i v kapkách Bromhexin.

Žalobce tedy musel vědět, zvláště když hovoří o tom, že si prováděl zkoušku na alkohol, že by mohl být ovlivněn malým množstvím alkoholu, které se v léku nachází.

Soud uvádí a nezpochybňuje to ani žalobce, že si musel být vědom, že by ho určitým způsobem při řízení vozidla mohly kapky Bromhexin ovlivnit, a že by se eventuálně nějaká promile alkoholu v jeho krvi s tohoto důvodu mohla objevit. Soud se v tomto směru ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, které cituje v písemném vyjádření k žalobě a týká se důvodové zprávy k zákonu č. 233/2013 Sb., který se mění zákon č. 361/2000 Sb., dle něhož je naprosto irelevantní, jakým způsobem se alkohol do organismu žalobce dostal, a to ať již požitím samotného alkoholického nápoje, nebo žalobcem tvrzeným užíváním léků.

Bylo totiž zjištěno, a to dle názoru soudu tak, že o tom není důvodná pochybnost, že zjištěné množství alkoholu v organismu žalobce bylo 0,32 g/kg a o výsledku krevní zkoušky pochybnosti soud nemá.

V tomto směru by bylo naprosto nadbytečné provádět jakékoliv znalecké dokazování či dokazovat, zda žalobce požil uvedeného dne 29.9. nebo den předtím alkoholický nápoj, neboť, jak soud již uvedl, v tomto směru by navrhovaný svědek žádné svědectví podat nemohl, neboť večer ani noc s žalobcem netrávil, jak sám žalobce uvedl.

Soud tedy uzavírá, že hladina alkoholu v organismu žalobce, o jejímž množství není pochybností, byla zjištěna spolehlivě, přičemž správní orgány zdůvodnily, proč nepoužily výsledky dechových zkoušek, když s jejich zdůvodněním se soud ztotožňuje.

Soud tedy má za to, že bylo zcela jednoznačně prokázáno, že žalobce se dopustil přestupkového jednání, jak je uvedeno v rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 13.2.2014 a pokud jde o uložení sankce, soud zde odkazuje na to, že správní orgán I. stupně uložení sankce řádně zdůvodnil, sankce byly uloženy v zákonem stanoveném rozpětí, bylo přihlédnuto k polehčujícím i k přitěžujícím okolnostem, takže i rozhodnutí ohledně uložených sankcí je v souladu se zákonem a řádně zdůvodněno.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. října 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně